

Publicerad 2013-04-09 14:37 av Max Poisé

Blanc Noir

Slöjmoln över det vackraste ansikte jag sett,
formar eldflugor
som för enkelhetens enda budskap att gråzoner
är den enda plats som borde existera.

Hör hur Piaf skorrande sångröst ebbar ut
vid en målad horisont och för gränsen så nära
att den kan kännas.

Det är aldrig ett ja eller ett nej.
Det är livets kanske som ständigt gäckar och
gräver milddjupa avgrunder runt kiselstensfyllda gravar.

En skymning som kan måla ljusa färger
drar sig undan den svärta som finns under
och bildar en enhet av musik och toner.

Från Hôtel Ermitage slungades smutsen
och fastnade mellan gatustenens utrymme.

En lite plats mellan det vackra och det fula lät
alltid drömmen bestå.

Vi lämnade Paris bakom oss och sa farväl
när Eiffeltornet längre inte samsades med horisonten.
Vi insåg att vi levde några sekunder i mellanrummet.

Den natten,
behöver aldrig konkurrera med något annat.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Max Poisé med Poeter.se id #29451 innehar upphovsrätten